

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Aliæ quædam conditiones effectus prædestinationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPV TATIO XLIIII.

De effectibus Prædestinationis.

SECTIO PRIMA.

Inquiruntur quædam circa effectus Prædestinationis

I.
Prædestinatio duplex, formalis & objectiva.

PRÆDESTINATIO, ut supra cum communi Theologorum ex S. Augustino diximus, est *Præscientia & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.* Unde duplex quasi est prædestinatio, *formalis & objectiva, seu activa & passiva.* Prædestinatio *formalis & activa* est ipse actus Dei, vel potius varii actus, quibus auxilia nobis ad bene operandum & perseverandum, ac tandem gloriam parat. Prædestinatio *objectiva seu passiva* est series illa gratiarum & donorum, voluntatibus illis correspondentium. Quod ergo hic dicemus de Prædestinatione *objectivâ*, idem dicendum est de *formali*; ambæ enim unam integram prædestinationem adæquatam.

II.
Maxima hæc de re est inter Theologos dissensio.

Maximam video inter Auctores hac de re opinionum diversitatem, quæ ex eo oritur, quod non eandem omnes condiciones statuunt effectus prædestinationis: unde dum hi istas, alii alias condiciones ad hoc requirunt, & in fundamento differunt, nil mirum si in iis dissentiant, quæ inde deducuntur, & illa quæ à quibusdam tanquam effectus Prædestinationis statuuntur, ab aliis rejiciantur. Primum itaque condiciones ad effectum Prædestinationis requisitæ statuendæ sunt, mox ad effectus ipsos progrediemur.

III.
Ut aliquid sit effectus Prædestinationis, debet esse donum Dei.

Prima itaque conditio ad effectum prædestinationis necessaria est, ut sit donum & beneficium Dei: Sic enim in definitione Prædestinationis, quam num. I. ex S. Augustino adduximus, habetur: *Prædestinatio est præscientia & preparatio beneficiorum Dei, &c.* Hinc ab effectu prædestinationis rejiciuntur peccata, utpote quæ non sunt dona & beneficia Dei. Unde licet præsciantur, non tamen prædestinantur: sicut similiter reprobi dicuntur præsciti, non tamen prædestinati.

IV.
Quicquid est effectus Prædestinationis, debet vel esse gloria, vel in gloria acquisitionem in fluxu.

Secunda conditio est, ut vel sit gloria, vel in gloriam influens. Prima pars, quod scilicet gloria sit effectus prædestinationis, latè probata est supra, Disp. 39. sect. primâ. Secunda itaque pars ostenditur; Prædestinationis namque finis, & illud ad quod in hoc Prædestinationis negotio collimat Deus, est gloria, seu ut per varia media ab ipso nobis collata nos ad beatitudinem perducatur. Illa ergo sola inter Prædestinationis effectus numeranda sunt, quæ ad hunc finem conferunt, & ad beatitudinis acquisitionem verè & realiter concurrunt.

V.
Vocationes omnino inefficaces, non sunt effectus prædestinationis.

Hinc infero vocationes, seu auxilia omnino inefficacia, per quæ homines ad conversionem interdum, & penitentiam, aliisque bona opera, citra effectum incitantur, rationem effectus Prædestinationis non sortiri, sed spectare ad communem providentiam. Ratio est, quia nullum habent in gloriam influxum nec ad illius adeptionem quid-

quam conducunt: ita Vasquez hic, Disp. 94. Alarcon tract. 4. disp. 4. cap. 4. num. 7. Valentia disp. 1. q. 23. p. 3. §. secundum est.

Dices cum P. Suarez hic, lib. 3. cap. 6. num. 7. P. Granado 1. p. tract. 6. disp. 3. num. 6. & aliis vocationes hæc inefficaces quamvis proximum suum & primarium effectum non consequantur, cum homines iis non cooperentur, omni tamen effectu non destitui; prædestinatus quippe in memoriam revocans se Sanctis illis à Deo immisissis inspirationibus non respondisse, & Deo pulsanti, cordis januam non aperuisse, occasionem inde sumit varios virtutum actus, ut humilitatis, gratitudinis, doloris, &c. exercendi, ex quibus major postea in cælo gloria, & peculiare ei gaudium accrescet. Respondetur, quod aliquid per modum objecti conferat ad beatitudinem, non sufficere ad effectum Prædestinationis strictè dictum; hoc enim modo res omnes naturales, ipsaque adeo peccata ad gloriam conducunt, cum prædestinato anam frequenter præbeant varios similiter virtutum actus exercendi, ex quibus major ei gloria, & singulare in cælo gaudium nascetur.

VI.
Ad beatitudinem, conducere per modum objecti, non sufficit ad effectum Prædestinationis.

SECTIO SECUNDA.

Aliæ quædam condiciones effectus Prædestinationis.

TERTIA conditio ad effectum Prædestinationis requisita est, ut sit verè gratia, & donum supernaturalè. Ratio est, Pelagius enim cum sequacibus multa dona Dei in entitate naturalia ad Prædestinationem necessaria esse ponebat, qui tamen à Patribus damnatur, quod gratiam negaverit esse initium salutis; ergo hæc non sunt gratia illa quam Patres statuunt tanquam effectum Prædestinationis. Unde S. Augustinus ep. 105. *Non est, inquit, gratia Christi quod nascamur, sed quod exim-pius justificemur, & ep. 95. ait gratiam creationis non esse illam, qua Prædestinati vocamur, justificamur, & glorificamur, &c.* ergo illa sola gratia juxta S. Augustinum spectat ad Prædestinationem tanquam illius effectus, quæ influit elevando animam, merendo & impetrando aliquid quod directè confert ad salutem: ita Vasquez 1. p. disp. 93. cap. 4. Arrabal disp. 81. cap. 2. Alarcon tract. 4. disp. 4. cap. 1. contra Suarez hic lib. 3. cap. 7. Tannerum 1. p. Disp. 3. quest. 3. dub. 2. Herice disp. 30. cap. 5. & alios.

I.
Ad propriam effectus Prædestinationis requisitur, ut sit quid supernaturalè.

II.
Quia gratia à Patribus vocatur gratia Prædestinationis.

Hinc infero nulla dona naturalia esse propriè & in rigore effectus Prædestinationis, cum non fortiantur rationem gratiæ strictè dictæ, & ut à Patribus eam sumi vidimus num. præcedenti; idque licet interdum alicui dentur ex speciali intentione salutis; cum enim hæc intentio, eorum naturam non mutet, nec illa efficiat gratiam propriè dictam, non efficit ut sint effectus Prædestinationis.

II.
Nulla dona naturalia sunt propriè & in rigore effectus Prædestinationis.

Unde

SECTIO TERTIA.

Utrum peccati permissio sit effectus Prædestinationis.

PECCATUM non posse esse effectum Prædestinationis diximus supra, Sect. I. num. 3. malum enim morale cum sit, à Deo amari, & inter ejus beneficia computari non potest. Permissio tamen peccati ab effectu Prædestinationis hoc nomine excludi nequit, utpote quæ bona est, & consequenter potest à Deo amari. In præsentibus ergo quaerimus, cum permissio peccati ad varios virtutum actus exercendos utilis esse possit, humilitatem scilicet, poenitentiam, &c. per quæ homo beatitudinem consequi valeat: quaerimus, inquam, utrum Deus ex affectu beatitudinis; occasione hujusmodi permissionis adipiscendæ, possit peccatum permittere, seu auxilium congruum in iis circumstantiis non dare, quando defectu illius novit peccatum secuturum.

Prima Conclusio: Permissio peccati nec est, nec esse potest propriè, & in rigore effectus Prædestinationis: ita Valquez prima parte, Disp. 93. cap. 2. Arrubal hic, Disp. 82. Herice l. p. Disp. 30. n. 42. Alarcon l. p. tract. 4. d. 4. cap. 5. num. 21. contra Suarezum lib. 3. de Prædest. cap. 8. & lib. 2. de Auxil. cap. 5. Tannerum l. p. d. 3. q. 3. dub. 3. Granado l. p. tract. 6. disp. 5. n. 7. Arriagam hic, disp. 38. sect. 3. & alios.

Ratio est: Effectus enim Prædestinationis strictè dictus debet esse verè & propriè gratia, ut vidimus Sectione præcedente, num. 1. nec sufficit quòd quocunque modo, seu occasionaliter concurrat ad beatitudinem; hoc enim modo & peccatum ipsum ad eam concurrat, & res quæque naturales, ut Sect. I. ostendimus, num. 6. quæ tamen non sunt effectus Prædestinationis. Quòd verò permissio peccati non sit gratia, exinde constat, est namque negatio gratiæ, seu auxilii congrui, ut num. 1. dictum est. Ulteriùs itaque inquirimus, utrum impropriè saltem, & minus rigorosè dici possit effectus Prædestinationis, seu an Deus ex affectu beatitudinis alicujus prædestinati, possit peccatum in eo permittere.

Secunda Conclusio: Deus ex affectu, & intentione poenitentia non potest velle permissionem peccati. Est contra Thomistas affirmantes Deum ex affectu ostensionis justitiæ suæ vindictivæ, & similes intentiones, velle permissionem peccati. Est etiam contra Granado hic, tract. 6. disp. 5. Arriagam l. part. disp. 38. sect. 4. num. 41. & alios nonnullos. Nostram tamen conclusionem tenet P. Suarez hic, lib. 3. de Prædest. cap. 8. n. 13. & lib. 2. de auxiliis, cap. 5. Valquez l. p. disp. 93. & alii.

Probat: Si enim Deus absolute & antecedenter vult poenitentiam, debet etiam, implicite saltem & virtualiter velle & intendere peccatum; cum enim peccatum sit quid per se requisitum ad poenitentiam, tanquam materia doloris, quisquis absolute intendit poenitentiam, intendere debet peccatum, saltem implicite, ut per se videtur manifestum.

Dices primò cum P. Arriaga citato num. 31. Deus, prævisò peccato, potest efficaciter amare poenitentiam, nec tamen propterea amat præteritionem peccati, neque vult eam fuisse, cum nihilominus præteritio peccati non minus ad poenitentiam sit requisita, quam futuritio. Respondetur Deum

III. Unde externa prædicatio Evangelii: nasci inter Christianos, aut prope fontem in extremo vitæ discrimine: occurrere funeri tali loco & tempore, unde oritur alicui occasio conversionis: tolli ex hac vitâ in statu gratiæ, & id genus alia, etsi meritò cenferi possint eximia Dei beneficia, sintque aliquo modo effectus prædestinationis, & hoc modo à S. Augustino appellantur de Correctione & gratiâ, cap. 7. & de bono perseverantiæ, cap. 15. & 17. non tamen sunt effectus prædestinationis strictè & propriè; illa enim admittebant Pelagiani, & vocabant gratiam, qui nihilominus à Patribus censentur prædestinationis causam naturæ viribus ascripsisse, ergo hæc non sunt illa gratia, quæ à Patribus & Conciliis in rigore vocatur effectus Prædestinationis.

IV. Imò nec ipse intellectus & voluntas, seu animæ, etsi physicè influant in beatitudinem, ut causa felicitatis illius materialis & effectiva, tum gloriam ipsam, seu visionem beatificam, tum alios etiam actus supernaturales in viâ, qui ad beatitudinem disponent, efficiendo & recipiendo: hæc inquam non sunt propriè & in rigore effectus prædestinationis: tum quia Pelagiani hæc admittebant, juxta dicta numero præcedente: tum quia, ut ait S. Augustinus de Prædestinatione Sanctorum, cap. 5. *Posse habere fidem & charitatem naturæ est hominum, habere autem fidem & charitatem, gratiæ est fidelium.* Et paulò post subjicit: *illa itaque natura, in quâ nobis data est possibilitas habendi fidem, non discernit ab homine hominem, ipsa vero fides discernit ab infideli fidelem.* Adde intellectum & voluntatem, præterquam quòd sunt quid merè naturale, esse prædestinationis & reprobis communes; reprobi enim has facultates frequenter habent æquè præstantes, imò præstantiores, quàm multi prædestinati; ergo non sunt effectus Prædestinationis.

V. Quarta conditio effectus prædestinationis est, ut non solum sit donum supernaturale, & gratia, sed ut actu hominem discernat à malsâ perditionis. Ratio est, inde enim incipit prædestinatio, unde incipit nostra salus, nam prædestinatio objectiva est series beneficiorum, per quæ homo ordinatur ad salutem, quæ proinde, ut docet Concilium Trid. sess. 6. incipit à primâ vocatione, seu primâ gratiâ præveniente, ab hac ergo similiter exordium sumit Prædestinatio.

VI. Existimo itaque primam vocationem congruam, unâ cum aliis omnibus auxiliis efficacibus, & actibus virtutum supernaturalibus primam vocationem ad finem usque vitæ, sine interruptione sequentibus, esse effectus Prædestinationis: hæc enim omnia de facto operantur salutem, & hominem segregant de malsâ perditionis. Gratia etiam per peccatum lethale interrupta, si reviviscat, est effectus Prædestinationis. Ratio est, de facto enim simul cum actibus primam vocationem sequentibus influit in gloriam, cum statim ac primæ quis vocationi consentit, restituitur, siquæ antecedit, non gratiam tantum finalem, sed illam præterea, quæ per actus alios supernaturales post primam vocationem acquiritur, & simul cum illâ in gloriam, quæ etiam intuitu hujus gratiæ infunditur, influit, & non est communis gratiæ quam aliquando habuerunt reprobi; hæc enim in gloriam non influit, eum non conjugatur cum gratiâ finali.

I. Status quæstionis proponitur.

Permissio peccati, variorum virtutum occasio præberi potest.

II. Permissio peccati esse nequit strictè, & in rigore effectus Prædestinationis.

III. Permissio peccati non est gratia, siquæ effectus Prædestinationis.

IV. Deus non potest velle permissionem peccati ex intentione poenitentia.

V. Deus nequit absolute intendere poenitentiam, quin velle peccatum.

VI. Quo sensu amare potest Deus poenitentiam post peccatum commissum.